

de tilbageværende Par Maaneder af dette Ministeriums højeste Levetid skulde blive Tale om noget som helst positivt Arbejde.

Dernæst siger Dagsordenen, at Landmandsbank-Sagen bruges „til snigende Mistænkeliggørelse overfor politiske Modstandere“. Denne Sætning retter sig jo i høj Grad imod Indenrigsministeren, hvis sidste Tale her i Tinget var en Udnyttelse af forskellige Dele af Landmandsbank-Sagen imod politiske Modstandere, og det var dog derfor ikke uden Interesse at vide, om det, naar den højtærede Statsminister før sagde, at han kunde modtage Dagsordenen, saa gælder hele Ministeriet, eller vi risikerer, at der er en enkelt Minister, som føler sig ramt af denne konservative Dagsorden, saa han muligvis forlader Stillingen. I hvert Fald er det jo sikkert, at denne Del af Dagsordenen kan anses for at være i højeste Grad rettet mod den højtærede Indenrigsministers sidste stærkt mistænkeliggørende Tale. (Afbrydelse af *Indenrigsministeren* [Kragh]). Ja, jeg er enig med den højtærede Indenrigsminister i, at der er ingen som helst Grund til, at han tager Ordet.

Dernæst indeholder Dagsordenen i sin sidste Del en Udtalelse om, at man maa afvise „ethvert Forsøg paa partipolitisk Udnyttelse af Landmandsbank-Sagen“. Ogsaa dette kan der formodentlig i og for sig være Enighed om. Men det er dog vel i denne Forbindelse, naar det tages som en Dagsorden, der retter sig imod Oppositionen og til Forsvar for Ministeriet, rimeligt at pege paa, at de, der først udnyttede Landmandsbank-Sagen i politiske Formaals Tjeneste, var Regeringen og dens Parti. Det var Regeringen, som f. Eks. gennem sin Ordfører, den nuværende Forsvarsminister, den 19. September 1922 i den overordentlige Rigsdagsamling holdt en Tale, som jeg af Hensyn til Tiden ikke nu skal citere, en Tale, som jeg for den ærede Ministers Skyld antager, at han ikke vilde holde om igen i Dag. Det var den københavnske Venstreforening, der Dagen efter, den 20. September 1922, udsendte en offentlig Kundgørelse, i hvilken det hed, at „Venstre er af den Formening, at en Undersøgelse vil vise, at den radikal-socialistiske Regerings nære Forhold til Landmandsbanken og de Mænd, der stod i Spidsen for denne, er den oprindelige Aarsag til den nuværende Misère.“ Det var Venstres Forening i København, som udslyngede denne grove Sigtelse mod politiske Modstandere.

Det var dernæst Venstres Hovedorgan i København, Bladet „København“, som, da den nuværende Udenrigsminister var

udnævnt, bragte en Artikel, i hvilken det hed, at „han“ — den nye Udenrigsminister — „skal rense ud mellem dem, der har Skyld i Sammenbrudet, og den store Offentlighed vil heri se en velfortjent Oprensning og en Bekræftelse af, at Mands Gerning dog undertiden her i Livet faar Mands Løn“. Det var endelig det samme Blad, Regeringens Hovedorgan, som, da D. F. D. S.s Bestyrelse protesterede mod det, der kom frem om den nye Udenrigsminister til Forherligelse af ham, nævnte en Række Navne og sagde om hvert enkelt af dem, at det var Glückstadts Bestyrelseskolleger, og sluttede med at sige: „Det er disse Herrer, som tillader sig at udsende officielle Erklæringer.“ „Disse Herrer“ — altsaa Glückstadts Bestyrelseskolleger. Dette var Venstres Indledning til Landmandsbank-Sagens Udnyttelse. Denne Indledning, som vel ogsaa var Mands Gerning, faar nu Mands Løn, og den faar det i hvert Fald sikkert den Dag, de Herrer kommer ud til Vælgerne.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel, som motiverede den konservative Dagsorden, sagde bl. a. som Motivering for den, at man maatte gaa denne Vej, at Valg paa dette Tidspunkt var jo ikke ønskeligt. Ja, jeg ved ikke, hvorfor Valg paa dette Tidspunkt ikke er ønskeligt. Det er altsaa Højres Mening, for Højre er det altsaa ikke ønskeligt. Sandheden er altsaa, at naar det konservative Folkeparti i Dag stiller en Dagsorden, der redder Ministeriets Liv, saa er det af Valgfrygt, saa er det, fordi Højre frygter Valget, fordi Højre ikke anser Tidspunktet for gunstigt for den konservative Politik, frygter den Dom, som de dog ikke er i Stand til at udskyde ret længe. De søger at klæbe Ministeriet endnu et Par Maaneder til Taburetterne, klæber selv til deres Mandater som Rigsdagsmænd. Af bleg Rædsel for Valget redder de i Dag Ministeriets Liv. Lykke med denne Gerning!

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. Stauning, som forleden Dag erklærede, at han ikke vilde ofre et Skud Krudt paa denne Plimsoller, og derefter skød med løs Krudt i et Par Timer, er nu i Dag gaaet over til at skyde med skarpt og har udtalt sig ganske saaledes, som jeg forudsagde det. Det var jo ventet og kunde ikke være anderledes, og derfor maa man heller ikke gaa for haardt i Rette med det ærede Medlem, for efter